

Arrest

nr. 299 992 van 12 januari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 april 2023 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2023 met referentnummer X. Ter zitting heeft de raadvrouw van verzoekster een bewijs van pro deo neergelegd waardoor een terugbetaling van het rolrecht dient voorzien te worden.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor verzoekster en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juni 2022 diende verzoekster een verblijfsaanvraag tot gezinshereniging in op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in functie van haar Marokkaanse echtgenoot, de heer M.A.

Op 27 april 2023 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 26§4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

*Naam: K. Voorna(a)m(en): F. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum; (...)1978
Geboorteplaats: T., Marocco [sic] Identificatienummer in het Rijksregister (...)
Verklaart te verblijven te: (...) Antwerpen*

om de volgende reden geweigerd.

Betrokkene diende op 29.06.2022 een verblijfsaanvraag in op basis van gezinshereniging artikel 10 in functie van haar echtgenoot (dhr. M., A. RR.(...), hierna de referentiepersoon).

Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de referentiepersoon niet voldoende bewijst te beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij haar aanvraag legt betrokkene inzake de bestaansmiddelen van haar echtgenoot slechts 3 rekeninguitreksels voor van de periode april 2022 tot en met juni 2022. De bedragen werden overgemaakt door de FOD Sociale Zekerheid.

De bedragen zijn:

*-april 1208.89 euro;
-mei 1233.05 euro; en
-juni 1233.05 euro.*

Verder werden ook 2 attesten voorgelegd van erkenning van handicap van de referentiepersoon (dd. 30.06.2021 en dd. 31.05.2022).

Tot op heden heeft onze dienst geen andere documenten inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontvangen.

Eerst en vooral gaan de voorgelegde stukken slechts over een korte periode. Op basis van de voorgelegde uittreksels heeft de referentiepersoon in 2022 amper +/- 3 maanden invaliditeitsuitkeringen ontvangen. Gezien het om een zeer korte periode gaat, neemt onze dienst deze rekeninguittreksels niet in aanmerking daar zij ons onvoldoende informatie kunnen geven. Ten tweede geven de attesten rond de erkenning van de handicap van de referentiepersoon ons geen verdere informatie over zijn effectieve bestaansmiddelen. Ze geven ons enkel de informatie dat de referentiepersoon een erkende handicap zou hebben en dat hij zou voldoen aan bepaalde criteria volgens de wetgeving op de tegemoetkomingen aan personen met een handicap. Er worden geen verdere stukken voorgelegd die ons in staat stellen wat zijn bestaansmiddelen effectief inhouden en indien hij in zijn eigen behoeften en die van zijn gezinsleden kan voorzien zonder dat zij ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Onze dienst beweert dus niet dat de referentiepersoon absoluut geen stabiele, regelmatige of voldoende bestaansmiddelen zou kunnen hebben. Wij argumenteren dat het, op basis van de karige stukken, volstrekt onmogelijk is voor onze dienst om het onderzoek naar stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen naar behoren te kunnen uitvoeren.

Onze dienst merkt op dat betrokkene door een fout van de gemeente niet in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Het feit dat de gemeenteambtenaar kennelijk een fout beging, en dat wij hiervan laattijdig op de hoogte werden gesteld, doet geen afbreuk aan onze vaststelling inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Onze dienst kan enkel het verblijfsrecht toekennen indien de aanvrager voldoet aan de vestigingsvoorwaarden. Wij concluderen dat dit op basis van de voorgelegde stukken niet het geval is.

We concluderen dat op basis van de voorgelegde documenten het onmogelijk is om een correcte inschatting te maken van de effectieve inkomsten van de referentiepersoon. Aangezien betrokkene niet aantoonbaar dat de referentiepersoon beschikt over regelmatige en stabiele inkomsten, moet geen behoefteanalyse, waarvan sprake in art. 10ter, §2, tweede lid van de wet van 15/12/1980, worden gemaakt (zie arrest RvV 123.063 d.d. 25/04/2015, met verwijzing naar arrest RvS 223.807 d.d. 11/07/2013). Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Aangezien betrokkene niet voldoet aan 1 van de voorwaarden van artikel 10 wordt de verblijfsaanvraag van betrokkene geweigerd.

Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Het feit dat de referentiepersoon zelf verblijfsrecht heeft, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf in België. De verblijfsmachtiging van de referentiepersoon komt met onze beslissing op geen enkele manier in het gedrang. Ook het feit dat betrokkene momenteel samenwoont met haar echtgenoot, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Wanneer de referentiepersoon wel bewijst te beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, staat het betrokkene vrij om opnieuw een verblijfsaanvraag gezinshereniging in te dienen. Op basis van de gegevens uit het dossier en het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon momenteel geen gemeenschappelijke kinderen hebben. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten. Indien betrokkene ervoor kiest om zich naar het buitenland te begeven om aldaar de aanvraag in te dienen, kan zij in tussentijd via de moderne communicatiemiddelen eventueel het contact en de gezinsband met haar echtgenoot onderhouden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier. Ten laatste bij dit administratief dossier kan zij een nota met opmerkingen voegen, tenzij ze voor het verstrijken van de voornoemde termijn van acht dagen, de griffie in kennis stelt van het feit dat ze deze nota zal mededelen binnen vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep. De mogelijkheid voor de verwerende partij om de nota met opmerkingen binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep in te dienen, is niet van toepassing op de beroepen die worden behandeld binnen de termijnen bedoeld in artikel 39/76, § 3, derde lid."

In casu werd geen nota met opmerkingen ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in het middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1992), van een beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Ze licht dit middel toe als volgt:

"De beslissing waartegen beroep is gemotiveerd als volgt:

Uit de voorgebrachte documenten blijkt dat de referentiepersoon niet voldoende bewijst te beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in art 10, par 5 VW 15/12/1980 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familie te voorzien zodat zij niet en laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in art 14 par 1,3° van de wet van 26 mei 2022 betreffende het recht op de maatschappelijke integratie "

Verder luidt de beslissing als volgt :

De voorgelegde stukken gaan slechts over een korte periode. Op basis van de uittreksels heeft de referentiepersoon in 2022 amper +- 3 maanden invaliditeitsuitkering ontvangen "

" er worden geen verdere stukken voorgelegd die ons in staat moeten stellen wat zijn bestaansmiddelen effectief inhouden en hij in zijn eigen behoeften en die van zijn gezin kan voorzien"

Vooreerst blijkt dat de gemachtigde zich niet heeft gebaseerd op al de meegedeelde elementen in onderlinge samenhang gelezen.

Uit de samenlezing van de attesten van erkenning van handicap en de uittreksels van de bank; kon men wel met zekerheid stellen dat de referentiepersoon gedurende heel de periode van erkenning door FOD Sociale Zekerheid , de inkomsten vervangende tegemoetkoming ontving en verder zal ontvangen.

De 3 uitbetalingen werden meegedeeld bij wijze van voorbeeld van de inkomsten, die steeds nagenoeg ongewijzigd blijven (buiten wettelijke verhogingen)

De gemachtigde heeft zich niet gesteund op een juiste feitenvinding. Hij ging onzorgvuldig te werk.

Op basis van de meegedeelde stukken is het volstrekt mogelijk om een onderzoek naar de bestaansmiddelen te voeren.

Het middel is gegrond.

Daar waar gemachtigde aangeeft dat hij niet in staat gesteld werd wat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon effectief inhouden en indien hij in zijn eigen behoeften en die van zijn gezin kan voorzien; dient vooreerst aangehaald dat door de beambte van de stad Antwerpen, niet werd gevraagd om bijkomende bewijsstukken ivm de uitgaven en de besteding van de inkomsten mee te delen , op basis waarvan de gemachtigde de behoefteanalyse zou kunnen doen.

Verzoekster werd totaal in de onwetendheid gelaten.

De gemachtigde , lost deze lacune op door het dossier vlug en onvakkundig af te handelen door te stellen dat in feite geen behoefteanalyse moet gemaakt worden omdat niet kan vastgesteld worden dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

In plaats van zich terdege te informeren naar de juiste parameters om de behoeften analyse zo zorgvuldig mogelijk te kunnen uitvoeren, neemt de gemachtigde genoegen met het uitgangspunt dat geen behoefteanalyse moet gemaakt worden omdat niet kan vastgesteld worden dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn ; zonder dat hij hierbij aan verzoekster en de referentiepersoon de mogelijkheid geboden heeft om het tegendeel te bewijzen en daartoe alle elementen mee te delen.

Verzoeker en de referentiepersoon worden als het ware verplicht om een nieuwe aanvraag in te dienen en administratieve kost ervoor te betalen.

Men kan in casu immers niet met zekerheid stellen, zelfs niet met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid, dat het gezin ten laste zal komen van het sociaal zekerheidsstelsel — het OCMW. Feit is dat verzoekster en haar gezin geen beroep doen op steun van het OCMW.

Het gezin lukt erin om met de inkomsten te voorzien in hun levensonderhoud.

Volgens de Europese richtlijn 2003/86/EG mogen lidstaten het bewijs vragen van " stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om het gezin te onderhouden, zonder een beroep te doen op de sociale bijstand van de gastlidstaat "

Volgens het Hof van Justitie gaat dit niet om bijzondere, individueel bepaalde of occasionele sociale bijstand maar om algemene, structurele sociale bijstand. (HvJ C-578/08 Chakroun)

In België kan een gezin met een inkomen van minstens 100% van het leefloon tarief' persoon met een gezin en laste' niet structureel ten laste vallen van de sociale bijstand in de zin van de Europese richtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Het gaat inderdaad om bijstand die in de plaats komt van inkomsten om te voorzien in de algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en niet om bijstand ter dekking van bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van bestaan of op inkomsten ondersteunende maatregelen.

Uit de vaste rechtspraak volgt dat de inkomsteneis in casu richtlijnconform moet geïnterpreteerd worden.

DVZ heeft zich derhalve niet gesteund op een correcte feitenvinding en kwam op onzorgvuldige en speculatieve wijze tot het besluit van het tegendeel. Er zijn onvoldoende vaststaande elementen aanwezig om de machtiging tot verblijf te weigeren.

Dit middel is gegrond. De gemachtigde handelde onzorgvuldig en kwam tot een onredelijk besluit.

Het kan verzoekster en de referentiepersoon niet ten kwade aangeduid worden dat de gemeentelijke ambtenaar kennelijk een fout beging door verzoekster niet in het bezit te stellen van een AI.

Van zodra de gemachtigde dit vernam, kon verwacht worden dat hij contact zou opnemen met de betrokken dienst van de stad Antwerpen om deze fout recht te zetten.

De rechtzoekende moet kunnen vertrouwen op een redelijk en standvastig bestuur; Dit houdt ook in dat het bestuur de door haar gemaakte fouten moet rechtzetten; zodat de nadelige gevolgen van de fout de rechtsonderhorige geen nadeel berokkenen.

Men moet kunnen vertrouwen op ene standvastig bestuur.

Dit middel is gegrond."

Verzoekster voert in het eerste middel aan dat de gemachtigde zich niet heeft gebaseerd op al de meegedeelde elementen in onderlinge samenhang gelezen. Uit de samenlezing van de attesten van erkenning van handicap en de uittreksels van de bank, kon men volgens verzoekster wel met zekerheid stellen dat de referentiepersoon gedurende heel de periode van erkenning door FOD Sociale Zekerheid de inkomstenvervangende tegemoetkoming ontving en verder zal ontvangen. De drie uitbetalingen werden meegedeeld bij wijze van voorbeeld van de inkomsten, die steeds nagenoeg ongewijzigd blijven. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde zich niet gesteund op een juiste feitenvinding en is hij onzorgvuldig te werk gegaan. Op grond van de voorgelegde stukken meent verzoekster dat het volstrekt mogelijk is om een onderzoek naar de bestaansmiddelen te voeren. Verzoekster vervolgt dat de ambtenaar van de stad Antwerpen niet heeft gevraagd om bijkomende bewijsstukken in verband met de uitgaven en de besteding van de inkomsten mee te delen, op basis waarvan de gemachtigde kon overgaan tot een behoefteanalyse. De gemachtigde heeft die lacune opgelost door het dossier vlug af te handelen door te stellen dat in feite geen behoefteanalyse moet gemaakt worden omdat de gemachtigde heeft gesteld dat niet kan vastgesteld worden dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Verzoekster kreeg evenwel niet de gelegenheid om het tegendeel te bewijzen of alle elementen mee te delen. Men kan in casu niet met zekerheid vaststellen dat het gezin ten laste zal komen van het sociale zekerheidsstelsel, aldus verzoekster. Zij en haar gezin doen geen beroep op het OCMW.

Verzoekster vervolgt dat volgens de Richtlijn 2003/86/EG lidstaten het bewijs mogen vragen van stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om het gezin te onderhouden, zonder een beroep te doen op de sociale bijstand van de gastlidstaat, waarbij het niet gaat om occasionele sociale bijstand maar wel om algemene en structurele sociale bijstand. Ze verwijst daarbij naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie, C-578/08 en stelt dat de inkomsteneis richtlijnconform moet geïnterpreteerd worden.

Tot slot stelt verzoekster dat de gemachtigde zich niet gesteund heeft op een correcte feitenvinding en op onzorgvuldige en speculatieve wijze tot het besluit is gekomen dat de machtiging tot verblijf kon geweigerd worden. Daarnaast acht verzoekster de beslissing eveneens onredelijk.

In het tweede middel voert verzoekster aan dat het niet haar fout is, noch die van de referentiepersoon dat de gemeentelijke ambtenaar een fout beging door verzoekster niet in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie. Eens de gemachtigde dit vernam, had hij contact moeten opnemen met de betrokken dienst van de stad Antwerpen om die fout recht te zetten. De rechtzoekende moet immers kunnen vertrouwen op een redelijk en standvastig bestuur en het bestuur moest de door hem gemaakte fouten rechtzetten zodat de nadelige gevolgen de rechtsonderhorige geen nadeel berokkenen.

Beoordeling

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Het onderzoek naar de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het afdoende karakter van de motivering gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, de artikelen 10 en 10ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Van artikel 10 van de Vreemdelingenwet voert verzoekster ook de schending aan.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

§2 (...)

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §

5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

§3

§4 (...)

§5 De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Uit de voorgaande wetsbepaling blijkt dat teneinde een verblijfsrecht te kunnen verkrijgen verzoekster moet aantonen dat de referentiepersoon beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Volgens § 5 wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid en worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.

Het is niet betwist dat de volgende stukken met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden voorgelegd:

1) 3 rekeninguittreksels van KBC waarop staat dat de referentiepersoon van de FOD Sociale Zekerheid in juni '22 "IVT/IT: 1233,05 EUR" kreeg; in mei '22 "IVT/IT 05/2022: 1233,05 EUR" en in april '22 "IVT/IT 04/2022: 1208, 89 EUR";

2) 2 brieven van de FOD Sociale Zekerheid + bijhorende attesten: een van 30/6/2021 met bijlage "attest van erkenning handicap" en een van 31 mei 2022 met bijlage "attest van erkenning handicap".

Volgens de gemachtigde kan hij onmogelijk met deze karige stukken naar behoren een onderzoek uitvoeren naar de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen. Hij stelt enerzijds dat de voorgelegde stukken slechts een korte periode beslaan, met name drie maanden uitkeringen. Gezien het om een zeer korte periode gaat, meent de gemachtigde dat deze rekeninguittreksels onvoldoende informatie kunnen geven. Anderzijds stelt hij dat de attesten rond de erkenning van de handicap van de referentiepersoon geen verdere informatie geven over de effectieve bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er worden geen verdere stukken voorgelegd die hem in staat stellen te beoordelen wat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon effectief inhouden en indien hij in zijn eigen behoeften en die van zijn gezinsleden kan voorzien, zonder dat zij ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Verder motiveert de gemachtigde dat aangezien betrokkene niet aantoont dat de referentiepersoon beschikt over regelmatige en stabiele inkomsten, geen behoefteanalyse, waarvan sprake in artikel 10ter § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet worden gemaakt.

Verzoekster kan gevolgd worden dat de gemachtigde moest overgaan tot een samenlezing van zowel de KBC-uittreksels als de FOD-attesten. Ze kan evenwel niet gevolgd worden dat men met zekerheid kan stellen dat de referentiepersoon "*gedurende heel de periode van erkenning door FOD Sociale Zekerheid, de inkomsten vervangende tegemoetkoming ontving en verder zal ontvangen*". Evenmin volgt de Raad dat op basis van de attesten van de FOD Sociale Zekerheid van 30 juni 2021 en 31 mei 2022, waarin wordt bevestigd dat de referentiepersoon erkend is met een handicap (meer dan 66% werkonbekwaam), met zekerheid gesteld kan worden dat de referentiepersoon recht heeft op een inkomensvervangende tegemoetkoming, zijnde een vast inkomen voor de periode van erkenning, en dit vanaf de oudste beslissing.

Immers, enerzijds blijkt inderdaad uit de KBC-uittreksels die zich in het administratief dossier bevinden dat de referentiepersoon van de FOD Sociale Zekerheid “IVT / IT” heeft gekregen in de maanden april, mei en juni 2022. Volgens verzoekster zou dit gaan om “inkomensvervangende tegemoetkoming” (hierna: IVT). De gemachtigde gaat er in de bestreden beslissing dan weer vanuit dat het om invaliditeitsuitkeringen zou gaan. De vraag stelt zich hoe dan ook in het licht van de argumenten van de partijen of uit de brieven en bijhorende attesten van de FOD Sociale Zekerheid van enerzijds 30 juni 2021 en anderzijds 31 mei 2022 verdere informatie kan afgeleid worden over de effectieve bestaansmiddelen van de referentiepersoon, ter ondersteuning van de drie maanden uitkeringen die werden aangetoond. De Raad moet na lezing van de voormelde brieven en attesten vaststellen dat aan de ene kant er wel in het “attest van erkenning handicap” staat dat de referentiepersoon *“volgens de wetgeving op de tegemoetkomingen aan personen met een handicap, aan de volgende criteria voldoet: 66% vermindering van verdienvermogen en vermindering van zelfredzaamheid met 7 punten.”*; maar dat deze attesten ook stellen: *“dit attest kan, voor de hierboven vermelde periode, gebruikt worden voor het verkrijgen van: - het sociaal telefoontarief. Voor **bepaalde maatregelen** gelden, naast het voorleggen van dit attest, **nog andere bijkomende voorwaarden** (inkomen, leeftijd, gezinstoestand,...).”* In de begeleidende brief van de FOD Sociale Zekerheid van 31 mei 2022 staat onder meer letterlijk: *“U zult nog een kennisgeving over uw eventuele rechten op een tegemoetkoming ontvangen na de vervollediging van het administratieve dossier.”* Bijgevolg blijkt uit de voorgelegde brieven en attesten van de FOD Sociale Zekerheid enkel met zekerheid dat de attesten kunnen gebruikt worden voor het verkrijgen van *“het sociaal telefoontarief”*. Voor wat betreft *“bepaalde maatregelen”*, stellen de attesten uitdrukkelijk dat nog *“andere bijkomende voorwaarden”* gelden én het schrijven van 31 mei 2022 stelt uitdrukkelijk dat *“eventuele”* rechten op tegemoetkoming pas zullen worden kenbaar gemaakt na *“vervollediging van het administratief dossier”*. Bijgevolg kan verzoekster niet gevolgd worden dat de gemachtigde een onzorgvuldige of onredelijke lezing van de voorgelegde stukken heeft gemaakt en kunnen ook geen conclusies getrokken worden uit die attesten met betrekking tot de IVT, aangezien juist uitdrukkelijk wordt gesteld dat de rechten op eventuele tegemoetkomingen pas ter kennis zullen worden gebracht na vervollediging van het dossier.

Bijgevolg kon de gemachtigde niet op onzorgvuldige of onredelijke wijze stellen dat de voorgelegde stukken hem onvoldoende duidelijkheid bieden teneinde het onderzoek naar de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen naar behoren uit te voeren. Er kan geen onjuiste feitenvinding worden weerhouden.

Verder stelt verzoekster dat zij niet werd gevraagd door de beambte van de stad Antwerpen om bijkomende stukken voor te leggen in verband met de uitgaven en besteding van de inkomsten, op basis waarvan de gemachtigde de behoefteanalyse zou kunnen doen. De Raad wijst er evenwel op dat het niet de taak is van de beambte van de gemeente om een inhoudelijke beoordeling te doen van de stukken die worden voorgelegd teneinde het toereikend, stabiel en regelmatig karakter van de inkomsten te beoordelen.

Het feit dat de beambte van de stad Antwerpen niet heeft gevraagd om bijkomende bewijsstukken kan niet als een onwettig handelen worden beschouwd. Conform artikel 26 van het Vreemdelingenbesluit moet de burgemeester of zijn gemachtigde, indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, een ontvangstbewijs van zijn aanvraag overhandigen, conform het model in de bijlage 15bis. De aanvraag en een kopie van de bijlage 15bis moeten dan onmiddellijk naar de Minister of zijn gemachtigde gestuurd worden voor een verdere inhoudelijke beoordeling.

Waar verzoekster aanvoert dat ook de gemachtigde van de staatssecretaris geen mogelijkheid heeft geboden om de noodzakelijke elementen nog mee te delen, wijst de Raad erop dat verzoekster bij de aanvraag wist dat zij het bezit over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon moet aantonen. Het kwam haar toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en dienaangaande afdoende stukken voor te leggen. Verzoekster heeft zelf de brieven en bijhorende attesten voorgelegd van de FOD Sociale Zekerheid over de erkenning van de handicap, en wist aldus dat in het schrijven van 31 mei 2022 nog uitdrukkelijk werd gesteld dat er pas na vervollediging van het administratieve dossier een kennisgeving zou komen over een eventueel recht op tegemoetkoming. Ze wist ook dat in de attesten zelf staat vermeld dat het kan gebruikt worden voor het sociaal telefoontarief maar dat benadrukt wordt dat voor bepaalde maatregelen nog andere bijkomende voorwaarden golden. Verzoekster kon bijgevolg weten dat de brieven en attesten onvoldoende duidelijkheid boden aangaande de effectieve bestaansmiddelen van de referentiepersoon, ook al heeft zij bij wijze van voorbeeld ook drie uitbetalingen gevoegd. Verzoekster heeft evenwel inderdaad de mogelijkheid om meer duidelijkheid te verschaffen over de bestaansmiddelen van de echtgenoot in het kader van een nieuwe aanvraag.

Thans stelt de gemachtigde inderdaad dat geen behoefteanalyse moet gemaakt worden conform artikel 10ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. (...)

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.”

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde moet overgaan tot een behoefteanalyse indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet is voldaan. Dit houdt de situatie in dat wel regelmatige en stabiele inkomsten werden vastgesteld, maar dat de betrokken referentiepersoon niet komt aan het bedrag van 120% van het leefloon, dan moet een behoefteanalyse gebeuren. In casu kwam de gemachtigde evenwel op basis van de voorgelegde stukken niet op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling dat maar voor drie maanden uitkeringen waren voorgelegd en dat de attesten van de FOD Sociale Zekerheid onvoldoende informatie geven over de effectieve bestaansmiddelen en de gemachtigde bijgevolg niet in staat is te bepalen wat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon precies inhouden. Nu niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, maar wel dat er onduidelijkheid bestaat over de effectieve bestaansmiddelen en uitkeringen, en het stabiel en regelmatig karakter ervan niet afdoende is aangetoond, heeft de gemachtigde geen onwettigheid begaan door geen behoefteanalyse uit te voeren.

Waar verzoekster stelt dat niet met zekerheid kan gesteld worden dat het gezin ten laste zal komen van het “sociaal zekerheidsstelsel”, wijst de Raad erop dat volgens de gemachtigde in de bestreden beslissing de referentiepersoon invaliditeitsuitkeringen krijgt. Invaliditeitsuitkeringen maken deel uit van het sociaal zekerheidsstelsel, zodat de referentiepersoon reeds ten laste van het sociale zekerheidsstelsel valt. De klassieke sociale verzekeringen die deel uitmaken van het sociaal zekerheidsstelsel, zijn de professionele risicoverzekeringen (arbeidsongevallenverzekering), de sector van de pensioenen (ouderdoms- en overlevingspensioenen), de werkloosheidssector, het stelsel van de gezinsbijslagen, ziekte- en invaliditeitsuitkeringen, die gelden als inkomensvervangende uitkeringen en gestoeld zijn op het solidariteitsprincipe door middel van sociale bijdragen op arbeidsinkomsten (door werkgever en werknemer). Zij moeten mee in overweging genomen worden bij het bepalen van de voldoende bestaansmiddelen (zie nota ‘Studiebureau, Dienst Vreemdelingenzaken’, gevoegd bij het Verslag van 19 mei 2011 namens de Commissie voor de Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt, uitgebracht door de dames Leen Dierick en Catherine Fonck, Parl. St. Kamer, 2010- 2011, doc. 53-0443/018, p. 223-225. Zie ook verwijzing naar S. BOUCKAERT, *Documentloze vreemdelingen. Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985*, Antwerpen, Maklu, 2007, 293-295). Het is bijgevolg duidelijk dat het feit dat invaliditeitsuitkeringen deel uitmaken van de sociale zekerheid, geen belemmering vormt om te worden meegeteld als bestaansmiddelen.

Verzoekster stelt dat zij en haar gezin geen beroep doen op steun van het OCMW. Dit wordt evenwel ook niet betwist en is geen motief in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster stelt dat de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) toestaat aan de lidstaten om het bewijs te vragen van stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om het gezin te onderhouden, zonder beroep te doen op de sociale bijstand van de gastlidstaat, kan zij gevolgd worden.

Artikel 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt immers uitdrukkelijk:

“1. Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

a) huisvesting(...);

b) een ziektekostenverzekering(...);

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen

daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.” (eigen onderlijnen)

Deze bepaling werd omgezet in artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet dat stelt:

“§2

(...)

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

§5 De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;” (eigen onderlijnen)

Verzoekster stipt vervolgens ook terecht aan dat de inkomsteneis in casu richtlijnconform moet toegepast worden en conform het arrest Chakroun van het Hof van Justitie, C-578/08 van 4 maart 2010.

In dit arrest wordt sociale bijstand als volgt gedefinieerd:

“46 In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29).

49 (...) Het begrip „sociale bijstand” in artikel 7, lid 1, sub c, van de richtlijn moet immers worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten.”

Uit het voorgaande blijkt dat het begrip “sociale bijstand” volgens het Hof van Justitie moet worden begrepen als een autonoom begrip van het Unierecht dat verwijst naar sociale bijstand van overheidswege, die in de plaats komt van ontbrekende stabiele en regelmatige inkomsten, wat in België correspondeert met de aanvullende bijstandsstelsels, die een minimaal niveau van bestaanszekerheid dienen te waarborgen en uitsluitend via de algemene overheidsmiddelen worden gefinancierd, zijnde: het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen aan gehandicapten en de maatschappelijke dienstverlening (W. van Eeckhoutte, *Socialezekerheidsrecht 1998-1999*, Antwerpen, Kluwer, 297-336).

De Raad ziet niet in hoe uit het betoog van verzoekster aangaande de Gezinsherenigingsrichtlijn, het arrest Chakroun en de definities die daarin van sociale bijstand worden gegeven, zou kunnen blijken dat de gemachtigde op onzorgvuldige en speculatieve wijze tot zijn besluit is gekomen. Des te meer nu verzoekster in het verzoekschrift aanstipt dat de referentiepersoon beschikt over IVT, hetgeen als aanvullende sociale bijstand moet worden beschouwd, ook al wordt dit niet door het OCMW uitgekeerd. Hoe dan ook blijkt uit het administratief dossier niet op eenduidige wijze of voor de referentiepersoon thans invaliditeitsuitkeringen werden voorgelegd, dan wel IVT en blijkt wel dat de gemachtigde heeft aangenomen dat het om invaliditeitsuitkeringen gaat.

De Raad herhaalt dat het motief op grond waarvan de gemachtigde het verblijfsrecht heeft geweigerd, steunt op het feit dat op basis van de voorgelegde stukken - zijnde maar drie maanden uitkering en enkele

attesten van de FOD Sociale Zekerheid die onvoldoende informatie geven over de effectieve bestaansmiddelen van de referentiepersoon - het onderzoek naar de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen niet naar behoren kon gevoerd worden. De Raad stelde supra reeds dat, gezien de inhoud van de voorgelegde stukken, dit geen onzorgvuldige noch kennelijk onredelijke beoordeling is.

Het eerste middel is ongegrond.

Waar verzoekster in het tweede middel aanvoert dat het niet haar fout is, noch die van de referentiepersoon dat de gemeentelijke ambtenaar een fout beging door haar niet in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie na de aanvraag, wordt in de bestreden beslissing erkend dat die ambtenaar inderdaad een fout heeft begaan. De gemachtigde stelt evenwel dat die fout geen afbreuk doet aan de vaststellingen inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en enkel een verblijfsrecht kan toegekend worden als de aanvrager voldoet aan de vestigingsvoorwaarden, hetgeen volgens hem niet het geval is. De Raad volgt deze redenering. Ook al heeft verzoekster een punt dat zij er op grond van artikel 26, § 2 van het Vreemdelingenbesluit mocht op vertrouwen dat zij een attest van immatriculatie zou gekregen hebben, dan nog kan die fout van de gemeente geen aanleiding geven tot de onwettigheid van de huidige bestreden beslissing. Dit doet immers geen afbreuk aan de zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke beslissing in het licht van de artikelen 10 en 10ter van de Vreemdelingenwet, met name dat niet op afdoende wijze is aangetoond dat er stabiele en regelmatige inkomsten zijn en dat hij in casu niet diende over te gaan tot een behoefteanalyse. Verder licht verzoekster ook niet concreet toe welk nadeel zij heeft ondervonden van het feit dat ze geen attest van immatriculatie heeft gekregen.

Het tweede middel kan geen aanleiding geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 10 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4. Kosten

Het door verzoekster onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door verzoekster onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES